



R.M. Mc Cheyne

## EEN DOORN IN HET VLEES

*„En opdat ik mij door de uitnemendheid van de openbaringen niet zou verheffen, zo is mij gegeven een scherpe doorn in het vlees, namelijk een engel des satans, dat hij mij met vuisten slaan zou, opdat ik mij niet zou verheffen. Hierover heb ik den Heere driemaal gebeden, opdat hij van mij zou wijken. En Hij heeft tot mij gezegd: mijn genade is u genoeg; want mijn kracht wordt in zwakheid volbracht. Zo zal ik dan veel liever roemen in mijn zwakheden opdat de kracht van Christus in mij wone. Daarom heb ik een welbehagen in zwakheden, in smaadheden, in noden, in vervolgingen, in benauwdheden om Christus' wil: want als ik zwak ben, dan ben ik machtig.” (2 Kor. 12 : 7-10).*

*Wat behelst deze tekst?*

I. Het grote voorrecht van Paulus. Hij was tot in de derde hemel opgetrokken, of in het paradijs, had reeds een voorsmaak van de heerlijkheid, zag en hoorde heerlijke dingen.

II. De vernederende beproeving van Paulus, een doorn in het vlees. Hij was verplaatst geweest in de geestenwereld, waar geen zonde woont; nu gevoelde hij dat hij een zondig lichaam had en riep uit: „Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen van het lichaam dezes doods?” Hij was met de hemellingen geweest nu wordt het aan de boze toegestaan om hem te slaan.

III. Zijn gemoedsstemming een vurig uitgesproken gebed. „Ik bad de Heere driemaal;” geen antwoord, en toch bad hij. Voorheen was hij meer bezig om de Heere te prijzen of Zijn lof aan anderen te vertellen; nu wordt hij er toe gebracht om voor zijn eigen ziel te bidden opdat hij niet verstoten wordt. Het antwoord: „Mijn genade is u genoeg.” God haalt de doorn niet uit het vlees. Hij laat de satan niet naar de hel terugkeren, neemt hem niet weg uit het lichaam. Nee. Maar Hij opent Zijn mond en zegt: Ziehier, hier is genade voor u, hier is kracht voor de zwakste.

IV. Het besluit van Paulus zijn weg in zwakheid te vervolgen. Het is hem goed zwak te zijn, een lichaam van zonde te hebben, opdat Christus in zo'n zwak schepsel mag verheerlijkt worden. „Dat de kracht van Christus gedurig op mijn ziel ruste; dat Zijn machtige hand één tot Zijn eer hebbe. Ik heb een welbehagen in zwakheden, want zij

leren mij dat ik zwak ben, en dan ben ik sterk.”

**I. *Het heerlijk voorrecht van Paulus.*** Hem was een heerlijke voorsmaak des hemels gegeven. Het was een heerlijke tijd voor zijn ziel. Hij werd tot de derde hemel of in het paradijs opgetrokken. Hij werd overgeplaatst in het huis van de Vader met de vele woningen. Hij werd opgenomen om met Jezus en met de zalige moordenaar in het paradijs te zijn. Meer kon hij niet verhalen. Hij kon niet zeggen of het in of buiten het lichaam was. Die woorden die hij hoorde, de woorden van de Vader, de woorden van Jezus, het gezang van de verlost en van de heilige engelen, waren onuitsprekelijk. Hij kon deze dag niet vergeten. Veertien jaren waren over hem heengegaan en toch was die dag nog goed in zijn geheugen. Het gezicht, dat hij zag, en de woorden, die hij hoorde, kon hij nooit vergeten. Het was een heerlijke dag, een voorsmaak des hemels.

Lieve gelovigen, u hebt ook heerlijke voorrechten en voorsmaken des hemels. U mag wel niet het wonderlijk gezicht gehad hebben, waarvan Paulus hier spreekt, maar toch hebt u de vreugde des hemels gesmaakt, u hebt gedronken uit de rivier van Gods liefelijkheden. Indien u de Heere Jezus gekend hebt, dan kent u Hem, die de Parel des hemels, de Zon en het middelpunt er van is. Indien u des Vaders welbehagen hebt, dan smaakt u de vreugde des hemels. Indien boven alles, de Heilige Geest in u woont, dan bent u zeker van de erfenis daar boven. Op dagen, als dezulke waarop wij het laatst Avondmaal vierden, is dan niet de vreugde eens Christens onuitsprekelijk en heerlijk? „Die wij niet gezien hebben en nochtans liefhebben.” (1 Petrus 1 : 8). Kunnen wij niet met vreugde op zulke dagen terugzien? Zelfs veertien jaren later, wanneer velen reeds aan de tafel daar Boven zullen aanzitten, zullen sommigen terugzien op de laatste sabbat als op een dag, die beter in Zijn voorhoven is door te brengen, dan duizend elders. Wat zullen wij tot degenen onder u, die bij zulke gelegenheid geen vreugde smaken, anders zeggen dan dat u geen vreugde in de hemel zult hebben? Wanneer u geen blijdschap aan het Avondmaal hier beneden hebt, dan vrees ik dat u het ook niet aan het Avondmaal daar boven zult hebben.

## **II. *De vernederende beproeving van Paulus.***

1. Wat hem gegeven werd? De doorn in het vlees, waarvan hier gesproken wordt, wordt op verschillende wijzen uitgelegd.

1ste. Sommigen verstaan hierdoor een lichamelijke ziekte; anderen hevige pijnen die hij ondervond. Pijn en ziekte zijn zeer vernederend. God gebruikt ze dikwijls om de hoogmoedige geest des mensen ten onder te brengen.

2e. Sommigen verstaan hierdoor een bijzondere verleiding tot zonde, die hem dadelijk uit de hand des satans kwam, dat gelijk een doorn voor zijn ziel was. 3e. Sommigen denken dat het een bijzondere zonde geweest is, een gedeelte van zijn zondig lichaam waarover hij in Romeinen 7 zo bitter klaagt, een lust van de oude mens, die ontwaakt door de boze. Zeer waarschijnlijk was dit de scherpe doorn, waarover hij klaagde. Wat het ook was, één ding is duidelijk, dat het een vernederende beproeving was, die hem tot stof deed wederkeren. Weinig tijd tevoren was hij verplaatst geweest in een wereld zonder zonde, hij voelde het lichaam van de zonde niet, hij zag de reine

geesten voor de troon en de geesten van de rechtvaardigen werden volmaakt; nu gevoelde hij dat hij een lichaam van zonde en dood had, hij had een scherpe doorn in het vlees. Korte tijd tevoren was hij te midden van heilige engelen geweest, de hel en het graf vertrad hij met zijn voeten; nu komt er een bode des satans om hem te slaan. „Ik ellendig mens!”

Vraag: *Waarom werd hem dit gegeven?*

Antwoord: Opdat hij zich niet zou verheffen. Dit wordt tweemaal gezegd. Wat is hoogmoed toch een zonderling iets! Wie zou gedacht hebben dat het opgetrokken worden van Paulus in het paradijs hem hoogmoedig zou gemaakt hebben? En toch God, die zijn hart kende, wist dat dit gebeuren zou, en daarom vernederde Hij hem. De natuurlijke hoogmoed is wonderlijk. Een natuurlijk mens is over alles hoogmoedig. Hij is hoogmoedig op zijn persoon hoewel hij zichzelf niet gemaakt heeft, toch is hij er hoogmoedig op. Hij is hoogmoedig op zijn kleren hoewel een stuk hout evenveel reden zou hebben om trots te zijn, indien u hetzelfde kleren zou aantrekken. Hoogmoedig op rijkdom alsof er verdienste aan was om rijker te zijn dan anderen. Hoogmoedig op afkomst alsof er enige verdienste aan was om edel bloed te hebben. Ach, hoogmoed vloeit in de aderen. En nog is er een hoogmoed die nog wonderlijker is dan de natuurlijke de hoogmoed van de genade. U zou denken dat niemand hoogmoedig zou kunnen zijn, die zichzelf eens als verloren beschouwd had. Maar ach, de Bijbel en de ondervinding leren dat een mens hoogmoedig kan zijn over zijn mate van genade op vergeving op nederigheid hoogmoedig dat hij God meer kent dan anderen. Dit kwam op in het hart van Paulus, en daarom zond God hem de doorn in het vlees.

Lieve vrienden! Sommigen onder u werden op de laatste sabbat nader tot God gebracht, en waren vervuld met onuitsprekelijke vreugde en heerlijkheid. Ik ben overtuigd, dat sommigen onder u sedert die tijd iets van Paulus' ondervindingen gevoeld hebben. U dacht dat u nu voor altijd van de zonde bevrijd was, maar een scherpe doorn in het vlees heeft u vernederd. U bent gedurende de week in zonde vervallen, of iets heeft u inderdaad in de diepte gebracht: „Ik ellendig mens!” Hoe bent u zo diep gevallen, en dat na een Avondmaalsbediening?

1e. Om u ootmoedig te maken om u te doen zien welk een ellendige aardworm u bent, als u kunt aanzitten aan des Heeren tafel, en toch zo diep vallen. Werkelijk hieruit kunt u het zien dat u ellendig bent. U meende wellicht dat de zonde uit u weggevaagd was, maar nu ziet u dat zij zich andermaal heeft geopenbaard. Hoe gedurig hebt u zo behoefte aan het bloed van Jezus!

2e. Om u verlangend te doen uitzien naar de hemel. Dáár zullen wij in eeuwigheid niet meer zondigen. Dáár is niets dan heiligheid. Niets, dat onrein is, kan daar binnenkomen. O, beijvert u toch om daarin te komen! Zit niet neer op de weg. Zie voorwaarts naar de heerlijkheid.

### **III. *Het hulpmiddel van Paulus: het gebed.***

Hier is een groot verschil tussen een natuurlijk mens en een kind van God. Beiden hebben een doorn in het vlees. Maar de natuurlijke mens is daarmee tevreden. Zijn begeerlijkheden beangstigen en verontrusten hem niet. Een kind van God kan niet

rustig blijven onder de invloed van de verzoeking. Hij gevoelt behoefte om zijn knieën te buigen. Nauwelijks gevoelt Paulus de vuistslagen van de engel des satans of hij werpt zich op de knieën bidt zijn Vader dit van hem weg te nemen. Hij krijgt geen antwoord. Andermaal wendt hij zich tot de troon van de genade. Wéér geen antwoord. Ten derde male valt hij op de knieën, en wil God niet laten gaan tenzij Hij hem zegent.

Nu krijgt hij tot antwoord: „Mijn genade is u genoeg.” Dit was niet hetgeen hij had gevraagd. Hij had gevraagd: *neem deze doorn weg*. God rukt die doorn niet uit zijn vlees. Hij drijft de engel des satans niet heen naar de hel. Hij had dat kunnen doen, maar Hij doet het niet. Hij opent *Zijn Eigen hart* voor Zijn dienstknecht, en zegt tot hem: Ziehier. Het is des *Vaders* welbehagen geweest dat in *Mij* al de volheid zou wonen: „Mijn genade is u genoeg.” *De Heilige Geest* zal in iedere nood van uw ziel voorzien. Welk een sterkte, welk een toevlucht! In iedere nood zag Paulus dus in *Christus!* Welk een onnaspeurlijke rijkdom! Hij had in de derde hemel veel gezien, maar hier was nog iets meer: een almachtige Geest, gereed in de behoeften van arme zondaars te voorzien!

Geliefde vrienden, hebt ook u dit hulpmiddel voor een aangevochten ziel gevonden?

1ste. Heeft de verzoeking ook u op de knieën gebracht? Ik heb gezegd dat de week voor de bediening van het Avondmaal een week van het gebed moest zijn. Maar indien de ondervinding van Paulus ook de uwe is geweest, dan is de week na het Avondmaal insgelijks een week van gebed geweest.

2e. Aangevochten ziel! Houd aan verwacht geen weigering. Houd aan in het gebed en verzwak niet. Wees gelijk aan de onbeschaamde weduwe aan de Kanaänietische vrouw. Kunt u onder de zonde gerust neerliggen, dan mag u wel vrezen dat er geen genade in u is.

3e. Geef acht op het antwoord, hetwelk Paulus kreeg. Wellicht zal God de doorn niet uitrukken. Wij zijn in een wereld van doornen. *Maar zie in het hart van Christus*. Er is genoeg in Jezus om uw ziel staande te houden en te vervullen. De oceaan is vol van droppels, maar het hart van Christus is nog voller van genade. Bidt dus óf dat de begeerlijkheden mogen worden weggenomen, óf dat u mag geloven in en vasthouden aan de genade die er is in Christus Jezus.

**IV. *Het besluit van Paulus.*** „Zo zal ik dan veel liever roemen in mijn zwakheden.” Toen Paulus opgetrokken was in het paradijs, meende hij het lichaam van de zonde nooit weer te zullen voelen. Maar nu hij vernederd was en zichzelf beter had leren kennen, en tevens had leren kennen de genade die er is in Christus, nu was het voortaan zijn roem dat hij een zwak lichaam van de zonde en des doods had, en dat er kracht genoeg was in Christus om hem voor vallen te bewaren. Van die dag af roemde hij niet daarin dat er geen zonde in hem was, maar dat hij een almachtige Zaligmaker had, die in hem woonde en hem staande hield. Hij had nu een welbehagen in alles hetgeen hem zijn zwakheid deed gevoelen; want dit dreef hem uit tot Christus om van Hem kracht te krijgen.

Geliefde broeders, leert hieruit de ware roem van de Christen in deze wereld. De

wereld heeft daarvan niet de minste kennis. Een waar Christen heeft een lichaam van zonde. Hij heeft iedere begeerlijkheid en al het verderf, dat in mens of duivel gevonden wordt. De neiging tot de zonde is hem geenszins vreemd. Heeft de Heere u licht gegeven, dan weet en gevoelt u dit. Welk onderscheid bestaat er dan tussen u en de wereld? O, dat verschil is oneindig groot! U bent in de hand van Christus. Zijn Geest is in u. Hij is machtig u voor vallen te behoeden. „Verblijdt u in de Heere, en verheugt u, u rechtvaardigen! en zingt vrolijk, alle u oprechten van harte!” (Psalm 32:11).

St. Pieterskerk, 26 april 1840.